

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja

Druk nr 839

Warszawa, 21 sierpnia 2012 r.

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Stanisława Piotrowicza.

(-) Iwona Ewa Arent; (-) Piotr Babinetz; (-) Barbara Bartuś; (-) Dariusz Bąk; (-) Andrzej Bętkowski; (-) Zbigniew Chmielowiec; (-) Witold Czarnecki; (-) Edward Czesak; (-) Leszek Dobrzyński; (-) Andrzej Duda; (-) Tadeusz Dziuba; (-) Jacek Falfus; (-) Szymon Giżyński; (-) Czesław Hoc; (-) Józefa Hrynkiewicz; (-) Michał Jach; (-) Andrzej Jaworski; (-) Lech Kołakowski; (-) Zbigniew Kuźmiuk; (-) Adam Kwiatkowski; (-) Krzysztof Lipiec; (-) Marek Łatas; (-) Ewa Malik; (-) Maciej Małecki; (-) Jerzy Materna; (-) Marek Opiola; (-) Stanisław Ożóg; (-) Krystyna Pawłowicz; (-) Stanisław Piotrowicz; (-) Krzysztof Popiołek; (-) Elżbieta Rafalska; (-) Adam Rogacki; (-) Jarosław Rusiecki; (-) Bogdan Rzońca; (-) Anna Elżbieta Sobecka; (-) Lech Sprawka; (-) Marek Suski; (-) Stanisław Szwed; (-) Robert Telus; (-) Jan Tomaszewski; (-) Jan Warzecha; (-) Jadwiga Wiśniewska; (-) Elżbieta Witek; (-) Marcin Witko; (-) Michał Wojtkiewicz; (-) Grzegorz Adam Woźniak; (-) Sławomir Zawiślak; (-) Maria Zuba; (-) Jerzy Żyżyński.

Ustawa
z dnia 2012 r.
o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego

W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89 z 1997 r., poz. 555 z późniejszymi zmianami, wprowadza się następujące zmiany:

1) W art. 521 § 1 otrzymuje brzmienie:

§ 1. Minister Sprawiedliwości, Prokurator Generalny, a także Rzecznik Praw Obywatelskich może wnieść kasację od każdego prawomocnego orzeczenia sądu, kończącego postępowanie.

2) W art. 523:

a) § 4 otrzymuje brzmienie:

§ 4. Ograniczenia przewidziane w § 2 i 3 nie dotyczą kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439.

b) dodaje się § 5 w następującym brzmieniu:

§ 5. Do kasacji wniesionej na podstawie art. 521 nie stosuje się ograniczeń określonych w § 1 – 3.

3) W art. 524 § 2 otrzymuje następujące brzmienie:

§ 2. Terminu do wniesienia kasacji, wskazanego w § 1, nie stosuje się do kasacji wnoszonej przez Ministra Sprawiedliwości, Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich i Rzecznika Praw Dziecka.

4) W art. 526 § 2 otrzymuje następujące brzmienie:

§ 2. Jeżeli kasacja nie pochodzi od prokuratora, Ministra Sprawiedliwości, Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich albo Rzecznika Praw Dziecka, powinna być sporządzona i podpisana przez obrońcę lub pełnomocnika będącego adwokatem albo radcą prawnym.

Uzasadnienie

1. Proponowane zmiany w Kodeksie postępowania karnego zmierzają do wprowadzenia następujących nowych rozwiązań:

Po pierwsze – nadania Ministrowi Sprawiedliwości uprawnień do wnoszenia kasacji od prawomocnych wyroków w sprawach karnych.

Po drugie – do rozszerzenia dopuszczalnego zakresu kasacji wnoszonej w trybie art. 521 przez Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich oraz Rzecznika Praw Dziecka, a także Ministra Sprawiedliwości na wszystkie te sytuacje, w których możliwe jest wniesienie apelacji.

2. W aktualnym stanie prawnym, który nastąpił po rozdzieleniu funkcji Ministra Sprawiedliwości i Prokuratora Generalnego, Minister Sprawiedliwości nie ma uprawnień do wnoszenia kasacji i jest to zdaniem wnioskodawców sytuacja ułomna. Minister Sprawiedliwości jest bowiem politycznie odpowiedzialny za funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości i powinien mieć narzędzia do skutecznej interwencji prawnej w sytuacji, gdy wymiar sprawiedliwości popełnia błąd, którego nie można naprawić w zwykłym trybie. Do Ministra Sprawiedliwości zwracają się ludzie ze skargami na funkcjonowanie sądów, minister dysponuje też aparatem wizytacyjnym do badania skarg. Niestety w dotychczasowym stanie prawnym Minister Sprawiedliwości nie ma żadnych możliwości prawnych do działania w wypadku stwierdzenia ewidentnych błędów w orzecznictwie sądowym, stwierdzonych na przykład w wyniku badania skargi. Dziś w zasadzie minister po zbadaniu skargi może jedynie poinformować skarżącego, że sąd jest niezawisły i mimo stwierdzonych błędów, nie może na nie zareagować.

Można powiedzieć, że ma tu zastosowanie dwupunktowa reguła: punkt pierwszy – sąd ma zawsze rację, punkt drugi – jeśli sąd nie ma racji, patrz punkt pierwszy.

To jest bardzo niedobra sytuacja, gdy minister sprawiedliwości, mający przegląd sytuacji w wymiarze sprawiedliwości, a nade wszystko politycznie za ten wymiar sprawiedliwości odpowiedzialny, nie ma żadnych instrumentów wpływu na orzecznictwo sądowe.

3. Chodzi tu również o polityczną odpowiedzialność ministra, jak członka rządu, za właściwą politykę zwalczania przestępczości, której ważnym elementem powinna być polityka karna sądów. Minister Sprawiedliwości powinien mieć wpływ na tę politykę, nienaruszający niezawisłości sędziowskiej i niezależności sądów, czyli właśnie przez wnoszenie nadzwyczajnego środka odwoławczego jakim jest kasacja.

Wnioskodawcy chcą ten stan zmienić, przez uprawnienie ministra sprawiedliwości do wnoszenia kasacji.

4. Proponowana zmiana w niczym nie narusza niezawisłości sędziowskiej ani zasady trójpodziału władz. Minister sprawiedliwości byłby jedynie stroną wnoszącą kasację, na identycznych zasadach jak Prokurator Generalny i Rzecznik Praw Obywatelskich. Warto wspomnieć, że do niedawna Minister Sprawiedliwości miał uprawnienie do wnoszenia kasacji, gdyż był równocześnie Prokuratorem Generalnym i nikt nie

kwestionował zgodności tego uprawnienia z konstytucją.

5. Druga kwestia to rozszerzenie zakresu kasacji, wnoszonej na podstawie art. 521 przez Prokurata Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich, Rzecznika Praw Dziecka, a w myśl proponowanej zmiany – także Ministra Sprawiedliwości.

Zdaniem wnioskodawców wąski zakres kasacji, ograniczony w zasadzie do rażących błędów proceduralnych, uzasadniony wobec stron, nie ma uzasadnienia do kasacji wnoszonych w nadzwyczajnym trybie przez takie organy jak Prokurator Generalny, Rzecznik Praw Obywatelskich czy Rzecznik Praw Dziecka, a także Minister Sprawiedliwości. Te organy interweniują w sprawach sądowych w nadzwyczajnych sytuacjach i zakres ich uprawnienia nie powinien być limitowany tak jak dla stron. Intencją wnioskodawców jest, by kasacja wnoszona przez każdy z wymienionych organów mogła opierać się na wszystkich tych przesłankach, które są właściwe dla apelacji (wnika to z ogólnej zasady zawartej w art. 518).

6. Zmiany w art. 524 i 526 mają charakter legislacyjny i są następstwem nadania Ministrowi Sprawiedliwości uprawnienia do wnoszenia kasacji.

7. Projekt spowoduje pozytywne skutki społeczne w postaci zwiększenia możliwości reagowania na zasadne skargi obywateli dotyczące funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości.

8. Projekt nie spowoduje zwiększenia wydatków z budżetu państwa, gdyż nie wymaga zwiększenia aparatu urzędniczego Ministra Sprawiedliwości ani innych instytucji.

9. Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej, gdyż dotyczy materii leżącej w wyłącznej gestii państwa członkowskiego.

Warszawa, 31 sierpnia 2012 r.

BAS-WAPEiM-2172/12

Pani Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

**Opinia prawna dotycząca zgodności z prawem Unii Europejskiej
poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania
karnego (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Stanisław Piotrowicz)**

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2012 r. poz. 32) sporządza się następującą opinię:

I. Przedmiot projektu ustawy

Przedmiotem projektu jest nowelizacja ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, dalej również jako kpk, (Dz. U. Nr 89, poz. 555 ze zm.). Zgodnie z zaproponowanymi zmianami rozszerzony ma zostać katalog podmiotów uprawnionych do wnoszenia kasacji o Ministra Sprawiedliwości. Ponadto, w opiniowanym projekcie ustawy zmieniono zakres materialnych przesłanek do wniesienia kasacji przez Ministra Sprawiedliwości, Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich oraz Rzecznika Praw Dziecka. Wolą projektodawców jest, by kasacja pochodząca od wskazanych powyżej podmiotów mogła zawierać dowolny zarzut apelacyjny, a nie jak to obowiązuje w obecnym stanie prawnym, jedynie zarzuty kasacyjne, tj. bezwzględne przyczyny odwoławcze wskazane w art. 439 kpk lub inne rażące naruszenie prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

W projekcie ustawy nie wskazano terminu, w którym ustawa ma wejść w życie.

II. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

Prawo UE nie reguluje spraw objętych opiniowanym projektem ustawy.

III. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Opiniowany projekt nie jest objęty zakresem regulacji prawa UE.

IV. Konkluzja

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego nie jest objęty zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej.

Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Zbigniew Wrona

Warszawa, 31 sierpnia 2012 r.

BAS-WAPEiM-2173/12

Pani Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia w sprawie stwierdzenia, czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Stanisław Piotrowicz) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a Regulaminu Sejmu

Przedmiotem projektu jest nowelizacja ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, dalej również jako kpk, (Dz. U. Nr 89, poz. 555 ze zm.). Zgodnie z zaproponowanymi zmianami rozszerzony ma zostać katalog podmiotów uprawnionych do wnoszenia kasacji o Ministra Sprawiedliwości. Ponadto, w opiniowanym projekcie ustawy zmieniono zakres materialnych przesłanek do wniesienia kasacji przez Ministra Sprawiedliwości, Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich oraz Rzecznika Praw Dziecka. Wolą projektodawców jest, by kasacja pochodząca od wskazanych powyżej podmiotów mogła zawierać dowolny zarzut apelacyjny, a nie jak to obowiązuje w obecnym stanie prawnym, jedynie zarzuty kasacyjne, tj. bezwzględne przyczyny odwoławcze wskazane w art. 439 kpk lub inne rażące naruszenie prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Projekt ustawy nie jest objęty zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej.

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego **nie jest** projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a Regulaminu Sejmu.

Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Zbigniew Wrona

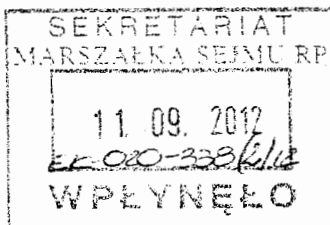

Prawo i Sprawiedliwość

Klub Parlamentarny Prawo i Sprawiedliwość

Warszawa, 11 września 2012 r.

Stanisław Piotrowicz
Posel na Sejm RP
Klubu Parlamentarnego
Prawo i Sprawiedliwość

Szanowna Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 36 ust. 1a Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P.2012.32 j.t.), w imieniu wnioskodawców zgłaszam autopoprawkę do projektu ustawy:

- o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego.

Stanisław Piotrowicz

Posel na Sejm RP

**Autopoprawka do projektu
ustawy
z dnia 2012 r.
o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego**

1. Projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego otrzymuje następujące brzmienie:

„Art. 1

W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89 z 1997 r., poz. 555 z późniejszymi zmianami, wprowadza się następujące zmiany:

1) W art. 521 § 1 otrzymuje brzmienie:

§ 1. Minister Sprawiedliwości, Prokurator Generalny, a także Rzecznik Praw Obywatelskich może wnieść kasację od każdego prawomocnego orzeczenia sądu, kończącego postępowanie.

2) W art. 523:

a) § 4 otrzymuje brzmienie:

§ 4. Ograniczenia przewidziane w § 2 i 3 nie dotyczą kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439.

b) dodaje się § 5 w następującym brzmieniu:

§ 5. Do kasacji wniesionej na podstawie art. 521 nie stosuje się ograniczeń określonych w § 1 – 3.

3) W art. 524 § 2 otrzymuje następujące brzmienie:

§ 2. Terminu do wniesienia kasacji, wskazanego w § 1, nie stosuje się do kasacji wnoszonej przez Ministra Sprawiedliwości, Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich i Rzecznika Praw Dziecka.

4) W art. 526 § 2 otrzymuje następujące brzmienie:

§ 2. Jeżeli kasacja nie pochodzi od prokuratora, Ministra Sprawiedliwości, Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich albo Rzecznika Praw Dziecka, powinna być sporządzona i podpisana przez obrońcę lub pełnomocnika będącego adwokatem albo radcą prawnym.

Art. 2

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od daty ogłoszenia.”

Uzasadnienie

Autopoprawka wskazuje termin wejścia w życie projektu ustawy.

Warszawa, 18 września 2012 r.

BAS-WAPEiM-2328/12

Pani Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

**Opinia prawna dotycząca zgodności z prawem Unii Europejskiej
poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania
karnego (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Stanisław Piotrowicz),
w wersji uwzględniającej autopoprawkę zgłoszoną dnia 11 września 2012 r.**

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2012 r. poz. 32) sporządza się następującą opinię:

I. Przedmiot projektu ustawy

Przedmiotem projektu ustawy jest nowelizacja ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555 ze zm.), dalej również jako kpk. Zgodnie z zaproponowanymi zmianami rozszerzony ma zostać katalog podmiotów uprawnionych do wnoszenia kasacji o Ministra Sprawiedliwości. Ponadto, w opiniowanym projekcie ustawy zmieniono zakres materialnych przesłanek do wniesienia kasacji przez Ministra Sprawiedliwości, Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich oraz Rzecznika Praw Dziecka. Wolą projektodawców jest, by kasacja pochodząca od wskazanych powyżej podmiotów mogła zawierać dowolny zarzut apelacyjny, a nie jak to obowiązuje w obecnym stanie prawnym, jedynie zarzuty kasacyjne, tj. bezwzględne przyczyny odwoławcze wskazane w art. 439 kpk lub inne rażące naruszenie prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Projektowana ustawa ma wejść w życie po upływie 14 dni od daty ogłoszenia.

II. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

Prawo UE nie reguluje spraw objętych opiniowanym projektem ustawy.

III. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Opiniowany projekt nie jest objęty zakresem regulacji prawa UE.

IV. Konkluzja

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, w wersji uwzględniającej autopoprawkę zgłoszoną dnia 11 września 2012 r., nie jest objęty zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej.

Autor:

Mateusz Zreda

ekspert ds. legislacji

w Biurze Analiz Sejmowych

Akceptował:

Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Zbigniew Wrona

Deskrytory bazy REX: Unia Europejska, projekt ustawy, postępowanie karne, kasacja

Warszawa, 18 września 2012 r.

BAS-WAPEiM-2329/12

Pani Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia w sprawie stwierdzenia, czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Stanisław Piotrowicz), w wersji uwzględniającej autopoprawkę zgłoszoną dnia 11 września 2012 r., jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a Regulaminu Sejmu

Przedmiotem projektu ustawy jest nowelizacja ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555 ze zm.), dalej również jako kpk. Zgodnie z zaproponowanymi zmianami rozszerzony ma zostać katalog podmiotów uprawnionych do wnoszenia kasacji o Ministra Sprawiedliwości. Ponadto, w opiniowanym projekcie ustawy zmieniono zakres materialnych przesłanek do wniesienia kasacji przez Ministra Sprawiedliwości, Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich oraz Rzecznika Praw Dziecka. Wolą projektodawców jest, by kasacja pochodząca od wskazanych powyżej podmiotów mogła zawierać dowolny zarzut apelacyjny, a nie jak to obowiązuje w obecnym stanie prawnym, jedynie zarzuty kasacyjne, tj. bezwzględne przyczyny odwoławcze wskazane w art. 439 kpk lub inne rażące naruszenie prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Opiniowany projekt ustawy nie jest objęty zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej.

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, w wersji uwzględniającej autopoprawkę zgłoszoną dnia 11 września 2012 r., **nie jest** projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a Regulaminu Sejmu.

Autor:

Mateusz Zreda

ekspert ds. legislacji

w Biurze Analiz Sejmowych

Akceptował:

Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Zbigniew Wrona

Deskrytory bazy REX: Unia Europejska, projekt ustawy, postępowanie karne, kasacja

PRZEWODNICZĄCY
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

Nr WOK-020-146/12

Dot. GMS-WP-173-252/12

Warszawa, 2 października 2012 r.

SEKRETARIAT SZEFA KS
L.dz. EU-020-388/12
Data wpływu 03.10.2012

Pan Lech CZAPLA
Szef Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze!

W załączeniu, uprzejmie przesyłam opinię Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 28 września 2012 r. w przedmiocie *poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego.*

z pozdrowieniami

SSN Antoni Górski

SSN Antoni Górski

OPINIA
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

z dnia 28 września 2012 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy
– Kodeks postępowania karnego.

Krajowa Rada Sądownictwa, po zapoznaniu się z przedmiotowym projektem, opiniuje go negatywnie.

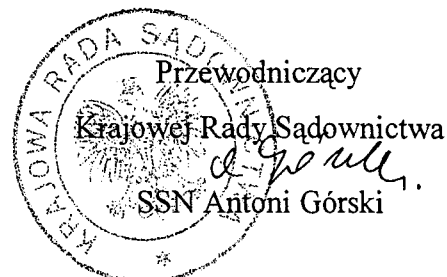
Postulat umocowania Ministra Sprawiedliwości do wnoszenia kasacji w sprawach karnych nie zasługuje na aprobatę. Krajowa Rada Sądownictwa zwraca uwagę, że rozdział urzędów Ministra Sprawiedliwości i Prokuratora Generalnego wprowadzony z dniem 31 marca 2010 r. na mocy ustawy z dnia 9 października 2009 r. o zmianie ustawy o prokuraturze oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 178, poz. 1375 ze zm.) miał na celu rozdzielenie przypisanych tym organom funkcji. W rezultacie tej zmiany Minister Sprawiedliwości, będący członkiem Rady Ministrów i realizujący jej politykę, utracił te uprawnienia, które przysługiwały mu wyłącznie ze względu na sprawowanie funkcji Prokuratora Generalnego. Do takich uprawnień należy zaliczyć między innymi możliwość wnoszenia kasacji od prawomocnych orzeczeń w postępowaniu karnym. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa nietrafny jest argument, że poszerzenie kompetencji Ministra Sprawiedliwości w tym zakresie jest wymagane ze względu na jego polityczną odpowiedzialność za właściwą politykę zwalczania przestępczości.

Niedopuszczalny, w przekonaniu Krajowej Rady Sądownictwa, jest również postulat rozszerzenia zakresu kasacji wnoszonej w trybie art. 521 *Kodeksu postępowania karnego*. Z uzasadnienia projektu wynika, że intencją projektodawców jest, aby wnoszoną w tym trybie kasację można było oprzeć na przesłankach właściwych dla apelacji. Zabieg taki stanowiłby wypaczenie instytucji kasacji, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Proponowana zmiana doprowadziłaby do nieuzasadnionego zrównania kontroli kasacyjnej prawomocnych orzeczeń sądowych w sprawach karnych z odmienną w swych założeniach kontrolą apelacyjną orzeczeń nieprawomocnych. Dotychczas istniejącą regulację należy uznać za prawidłową.

Biurowo Krajowej Rady Sądownictwa
ZA ZGODNOŚĆ Z ORYGINAŁEM

DYREKTOR
Wydziału Organizacyjnego i Kadr
www.inforlex.pl Biuro Krajowej Rady Sądownictwa

Marian Szołtyński
Marian Szołtyński

PROKURATOR GENERALNY

PG VII G 025/306/12

Pan
Lech Czapla
Szef Kancelarii Sejmu

Stanowienie Pana Ministra

Nawiązując do pisma z dnia 12 września 2012 r. nr GMS-WP-173-252/12, przy którym przekazano poselski *projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego*, uprzejmie przedstawiam, następujące stanowisko.

Projekt zmierza do nadania Ministrowi Sprawiedliwości uprawnienia do wnoszenia kasacji od prawomocnych orzeczeń sądów w sprawach karnych, łącznie z wydawanymi w sprawach o przestępstwa skarbowe, a także poszerzenia podstaw kasacji wnoszonych przez podmioty określone w art. 521 k.p.k. na wszystkie przesłanki właściwe dla zwykłego środka odwoławczego – apelacji.

Z uzasadnienia *projektu* wynika, iż – zdaniem jego autorów – Ministrowi Sprawiedliwości, z uwagi na jego polityczną odpowiedzialność za właściwą politykę zwalczania przestępczości, powinno przysługiwać uprawnienie do wniesienia nadzwyczajnego środka odwoławczego i powinien on posiadać wpływ na orzecznictwo sądowe i „politykę karną sądów”.

Przedłożone do oceny propozycje legislacyjne nie zasługują na akceptację z poniżej przytoczonych względów.

Należy podkreślić, iż uprawnienie Ministra Sprawiedliwości jako członka rządu do wniesienia kasacji od prawomocnych wyroków w sprawach karnych było związane wyłącznie ze sprawowaniem przez Ministra Sprawiedliwości także urzędu Prokuratora Generalnego, co łączyło się z wykonywaniem kompetencji przysługujących temu drugiemu stanowisku. W związku z rozdziałem urzędów Ministra Sprawiedliwości i Prokuratora Generalnego, wprowadzonym *ustawą z dnia*
www.inforlex.pl

9 października 2009 r. o zmianie ustawy o prokuraturze (Dz. U. Nr 178, poz. 1375), Minister Sprawiedliwości utracił wszystkie uprawnienia, które przysługiwały mu z racji sprawowania funkcji Prokuratora Generalnego.

Należy zaakcentować, iż realizowanie przez Ministra Sprawiedliwości jako członka rządu polityki karnej oraz wpływ na praktykę orzeczniczą sądów w demokratycznym państwie prawa powinien mieć miejsce wyłącznie poprzez wykonywanie kompetencji w procesie tworzenia prawa, a nie uprawnień procesowych.

W uzasadnieniu ustawy z dnia 10 stycznia 2003 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego, ustawy o świadku koronnym oraz ustawy o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 17, poz. 155) wskazywano, że przepisy art. 521 k.p.k. i n. regulują uprawnienia procesowe, a tych nie powinien mieć minister jako członek władzy wykonawczej. Powoływano się na argumenty natury konstytucyjnej, uzasadniając, iż stan prawny sprzed 1 lipca 2003 r. narusza zasadę trójpodziału władz, wyposażając przedstawiciela rządu w instrumenty *quasi* nadzoru nad orzecznictwem sądów w sprawach karnych. Powyższe argumenty prawne pozostają nadal aktualne, co czyni niezasadnym jakąkolwiek ingerencję o charakterze legislacyjnym w obrębie omawianych przepisów.

Nie można zgodzić się z twierdzeniami autorów *projektu*, jakoby Minister Sprawiedliwości, jako członek rządu, był odpowiedzialny za prowadzenie „właściwej polityki zwalczania przestępczości”, której ważnym elementem powinna być „polityka karna sądów”.

Podkreślenia wymaga, iż sądy stosują przepisy prawa karnego, orzekając w sprawach o charakterze indywidualnym. Nadzwyczajne środki zaskarżenia, w tym kasacja, stanowią swoisty „wentyl bezpieczeństwa”, który pozwala na korektę orzeczeń wydanych wyłącznie w sprawach jednostkowych, a orzeczenia sądu kasacyjnego nie mają mocy wiążącej w postępowaniach dotyczących innych osób. Nie istnieje więc zjawisko, które można by określić mianem „polityki karnej sądów”, które z założenia ma charakter generalizujący. Przepisy prawa kształtuje ustawodawca,

natomiast Rada Ministrów może wpływać na zakres i stopień represji karnych jedynie korzystając z inicjatywy ustawodawczej.

Odnosząc się do zakresu odpowiedzialności Ministra Sprawiedliwości, zauważyć należy, iż z żadnego przepisu aktu normatywnego nie można wysnuć wniosku, iż obejmuje ona „prowadzenie właściwej polityki zwalczania przestępczości”. Taka konkluzja jest nieuprawniona, albowiem przepisy regulujące kompetencje Ministra Sprawiedliwości mają charakter ogólnikowy i nie są zbyt obszerne.

Art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437) stanowi jedynie, że: „Minister właściwy do spraw sprawiedliwości jest właściwy w sprawach sądownictwa w zakresie spraw niezastrzeżonych odrębnymi przepisami do kompetencji innych organów państwowych i z uwzględnieniem zasady niezawisłości sędziowskiej”. Akty wewnętrzne Ministra Sprawiedliwości akcentują natomiast, w zakresie sądownictwa, zadania o charakterze organizacyjnym, analitycznym i legislacyjnym.

Nie znajduje także uzasadnienia twierdzenie autorów *projektu*, iż, w aktualnym stanie prawnym, Minister Sprawiedliwości jest bezradny w przypadku stwierdzenia ewidentnych uchybień w orzecznictwie sądowym. W każdej takiej sprawie może on przekazać skargę kwestionującą orzeczenie sądu karnego podmiotom wymienionym w art. 521 k.p.k. – i niejednokrotnie w praktyce tak czyni.

Na aprobatę nie zasługuje także propozycja poszerzenia podstaw kasacji wnoszonych na podstawie art. 521 k.p.k.

Z uzasadnienia wynika, iż autorzy *projektu* uważają aktualny zakres tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia za zbyt wąski, ograniczony w zasadzie do rażących błędów proceduralnych, wprawdzie uzasadniony wobec stron, ale nie wobec podmiotów wyszczególnionych w tym przepisie, jako „interweniujących w sprawach sądowych w nadzwyczajnych sytuacjach”. Intencją projektodawców jest, aby kasacja wnoszona przez Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich, Rzecznika Praw Dziecka, a także Ministra Sprawiedliwości, mogła opierać się na wszystkich tych

przesłankach, które są właściwe dla apelacji, co – w ocenie autorów – ma wynikać z „ogólnej zasady zawartej w art. 518”.

Racjonalnego uzasadnienie tej propozycji nie można doszukać się jednak w treści art. 518 k.p.k., który odsyła do odpowiedniego stosowania przepisów regulujących postępowanie odwoławcze tylko wówczas, gdy przepisy normujące postępowanie kasacyjne „nie stanowią inaczej”. Tymczasem art. 523 k.p.k. stanowi właśnie inaczej i w sposób wyczerpujący określa podstawy zarzutów kasacyjnych.

Istota nowelizacji miałyby sprowadzać się zatem do umożliwienia podmiotom wyszczególnionym w art. 521 k.p.k. wnoszenia kasacji opartej na zarzutach błędu w ustaleniach faktycznych albo rażącej niewspółmierności kary.

W konsekwencji projekt przewiduje bardzo szeroki zakres tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia i zacierza różnice pomiędzy zwyczajnym środkiem zaskarżenia, jakim jest apelacja, a środkiem nadzwyczajnym.

W modelu obowiązującym pod rządami Kodeksu postępowania karnego z 1928 r., kasację można było wnieść jedynie z powodu naruszenia prawa. Na gruncie procedury karnej z 1969 r.- aż do 1996 r., kiedy to przywrócono instytucję kasacji - funkcjonowała rewizja nadzwyczajna, którą mogły wnieść tylko szczególne, uprawnione podmioty w oparciu w wszystkie podstawy odwoławcze. *Projekt* przewiduje zatem zarówno utrzymanie kasacji stron, jak i przywrócenie modelu rewizji nadzwyczajnej z udziałem podmiotów kwalifikowanych.

Krytyczne uwagi do proponowanego rozwiązania można sprowadzić do trzech zasadniczych kwestii.

Po pierwsze, proponowany, niejednolity model kasacji daleko będzie wykraczał poza koncepcję nadzwyczajnego środka zaskarżenia, którego charakter, z uwagi na prawomocność orzeczenia, determinuje ograniczenie podstaw kasacyjnych do bezwzględnych przyczyn odwoławczych i innych przypadków rażącego naruszenia prawa.

Po drugie, należy mieć na względzie, że strony, które bezskutecznie wniosły własną kasację, nadal będą mogły domagać się od podmiotów wyszczególnionych w art. 521 k.p.k. wniesienia kasacji - na korzyść - w oparciu o podstawy zastrzeżone jedynie dla tych podmiotów.

Po trzecie, autorzy *projektu* zdają się nie dostrzegać możliwości kwestionowania wymiaru kary albo ustaleń faktycznych w oparciu o obowiązujące przepisy, a przy tym przeceniać możliwość korekty niesłusznych, prawomocnych wyroków w oparciu o podstawy odwoławcze wskazane w art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k.

Ostatnie z powyższych spostrzeżeń wymaga wskazania, że w aktualnym stanie prawnym możliwe jest wywiedzenie kasacji (zarówno przez strony, jak i na podstawie art. 521 k.p.k.) jedynie w części orzeczenia o karze poprzez podniesienie zarzutów rażącego naruszenia prawa procesowego albo prawa materialnego. Zarzut naruszenia prawa materialnego w zakresie orzeczenia o karze w praktyce podnoszony jest w przypadku oczywistych pomyłek, nierzadko wywołanych częstymi zmianami przepisów prawa karnego.

Obecnie można również kwestionować ustalenia finalne, stanowiące podstawę faktyczną zaskarżonych orzeczeń poprzez podniesienie zarzutu rażącego naruszenia prawa procesowego. Strony i podmioty kwalifikowane często korzystają z tej możliwości, unikając bezpośredniego podnoszenia (nie dopuszczalnych w postępowaniu kasacyjnym) zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych albo rażącej niewspółmierności kary.

Z dużym prawdopodobieństwem można też przewidzieć, że proponowane w projekcie poszerzenie podstaw kasacyjnych nie będzie miało istotnego wpływu na praktykę kasacyjną podmiotów wyszczególnionych w art. 521 k.p.k. Oceny sądu w zakresie faktów, poprzedzone starannym wyjaśnieniem i logicznym rozważeniem wszystkich istotnych kwestii, nie mogą być skutecznie zakwestionowane w oparciu o zarzut naruszenia prawa procesowego, ani też w oparciu o zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Natomiast wymiar kary orzeczonej w ramach postępowania prowadzonego z poszanowaniem przepisów procedury, w sposób precyzyjny uzasadniony oraz pozostający w ustawowych granicach obligatoryjnych sankcji nie stwarza podstaw do podnoszenia zarzutu rażącej niewspółmierności kary.

Z powołaniem

WZ
PROKURATOR GENERALNY
PROKURATOR GENERALNEGO

Marek Jamrogowiec

**PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Warszawa, dnia 12 października 2012 r.

BSA II - 021- 329/12

SEKRETARIAT SZEFA KS

L.dz. 15. 10. 2012

Data wpływu

**Pan
Lech CZAPLA
Szef Kancelarii Sejmu**

Szanowny Panie Ministrze!

W odpowiedzi na pismo z dnia 12 września 2012 r., GMS-WP-173-252/12 uprzejmie przesyłam uwagi Sądu Najwyższego do **poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego.**

Z poważaniem

Stanisław Dąbrowski
Stanisław DĄBROWSKI

Warszawa, dnia 12 października 2012 r.

BSA II – 021 – 329/11

Opinia
do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania
karnego

I. Przedłożony do zaopiniowania projekt ustawy dotyczy dwóch istotnych kwestii z zakresu postępowania kasacyjnego. Po pierwsze, intencją projektodawców jest poszerzenie katalogu tzw. podmiotów kwalifikowanych, uprawnionych do wnoszenia kasacji w trybie art. 521 k.p.k. i dodanie do niego Ministra Sprawiedliwości. Po drugie – w odniesieniu do tej grupy skarżących – proponuje się zasadniczą modyfikację przesłanek kasacyjnych i przyjęcie, że nie dotyczą ich ograniczenia z art. 523 § 1 – 3 k.p.k.

II. Z czysto legislacyjno – technicznego punktu widzenia projektowane regulacje nie nasuwają większych zastrzeżeń. Zgoła inaczej jednak przedstawia się ich walor merytoryczny.

III. Propozycja poszerzenia katalogu podmiotów uprawnionych do wnoszenia kasacji jest wątpliwa przede wszystkim z ustrojowego punktu widzenia. Przypomnieć bowiem należy, że obecne brzmienie art. 521 § 1 k.p.k. jest następstwem nowelizacji, która nastąpiła ustawą z dnia 10 stycznia 2003 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego, ustawy o świadku koronnym oraz ustawy o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 17, poz. 155). Zdecydowano się wówczas na skreślenie z katalogu podmiotów kwalifikowanych Ministra Sprawiedliwości. Przyjęto, że organem procesowym powinien być jedynie Prokurator Generalny, nie zaś Minister

Sprawiedliwości jako członek władzy wykonawczej (Sejm IV RP Kadencji, druk sejmowy nr 182, s. 71). Jest to zresztą zasada obowiązująca także w innych procedurach sądowych.

Motywy, jakimi kierowano się wówczas pozostają aktualne także obecnie. Założenie, aby organem procesowym był wyłącznie Prokurator Generalny i pozbawienie tych uprawnień Ministra Sprawiedliwości wynika przede wszystkim z odmiennego usytuowania ustrojowego obu podmiotów. Co prawda, są one organizacyjnie powiązane, jednakże mają do spełnienia całkowicie różne zadania. Do zadań tego pierwszego należy m.in. kontrola przestrzegania prawa wyrażająca się poprzez podejmowanie środków przewidzianych prawem, zmierzających do prawidłowego i jednolitego stosowania prawa w postępowaniu sądowym (art. 3 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o Prokuraturze; t.j. Dz. U. z 2011 r., Nr 270 poz. 1599 z późn. zm.). Z kolei Minister Sprawiedliwości realizuje przede wszystkim nadzór administracyjny nad działalnością sądów w zakresie zapewnienia odpowiednich warunków techniczno – organizacyjnych oraz majątkowych funkcjonowania sądu i wykonywania przez sąd zadań wskazanych w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 z późn. zm., zob. szerzej T. Ereciński, J. Gudowski, J. Iwulski, Prawo o ustroju sądów powszechnych. Ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa. Komentarz, Warszawa 2009, s. 52-55, wyr. TK z dnia 15.01.2009 r., K 45/07, OTK 2009, nr 1, poz. 3). Zasady nadzoru określone zostały natomiast w dziale I rozdziale 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.).

Jak wynika z powyższego zmiana treści art. 521 § 1 k.p.k. jest potwierdzeniem funkcji, jaką ma do spełnienia w procesie karnym Prokurator Generalny, której jednak nie realizuje i nie powinien realizować Minister Sprawiedliwości (P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, t. III, Warszawa 2012, s. 222, T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2008, s. 1220, W. Grzeszczyk, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2012, s. 638).

Zapoczątkowany przez wspomnianą nowelizację kierunek zmian został następnie utrzymany w dalszych pracach legislacyjnych zmierzających do jeszcze bardziej wyraźnego rozdzielenia funkcji Prokuratora Generalnego i Ministra Sprawiedliwości. Wyrazem tego była zmiana ustawy o Prokuraturze, która nastąpiła ustawą z dnia z dnia 9 października 2009 r. (Dz. U. Nr 178, poz. 1375). Przyjęte

wówczas rozwiązania stanowią dodatkowy argument o charakterze systemowym pozwalający na kontestowanie projektowanych zmian (por. również uzasadnienie do projektu tej ustawy, w którym wyeksponowano odrębności ustrojowe przesądzające o potrzebie rozdzielenia funkcji Prokuratora Generalnego i Ministra Sprawiedliwości; Sejm RP IV kadencji, druk sejmowy nr 131).

Na marginesie jedynie dodać należy, że problematyka postępowania kasacyjnego, w tym także kwestia katalogu podmiotów kwalifikowanych, jest dostrzegana także w pracach działającej przy Ministrze Sprawiedliwości Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Karnego (zob. zapis konferencji organizowanej przez KKPK z dnia 28 września 2010 r., www.ms.gov.pl).

IV. Sceptycznie należy odnieść się również do propozycji modyfikacji w zakresie przesłanek kasacyjnych. W tym przypadku wątpliwości mają przede wszystkim charakter modelowy.

Powszechnie przyjmuje się, że kontrola kasacyjna polega na sprawdzeniu orzeczenia wyłącznie z punktu widzenia jego prawidłowości pod kątem prawnym; nie sprowadza się ona do ponownego sądenia sprawy, lecz do sądenia zaskarżonego wyroku (chodzi o sąd o sądeniu; A. Kaftal, System środków odwoławczych w polskim procesie karnym, Warszawa 1972, s. 25-26). Z istoty kasacji wynika, że zezwala ona na kontrolę zaskarżonego orzeczenia tylko z punktu widzenia naruszenia przepisów prawa, z wyłączeniem badania ustaleń faktycznych. Z kolei z punktu widzenia wymogów konstytucyjnych istotne jest, że zapewnienie stronom procesowym dostępu do tego nadzwyczajnego etapu kontroli orzeczenia stanowi dodatkową gwarancję proceduralną, przekraczającą standard wyznaczony w konstytucji RP (zob. szerzej np. wyr. TK z dnia SK 32/03, OTK-A 2004, nr 5, poz. 44).

Poza powyższymi uwarunkowaniami systemowo – konstytucyjnymi ważnym wyznacznikiem modelu postępowania kasacyjnego jest także jej przedmiot. Z jednej strony wyznacza go rodzaj orzeczeń, które podlegają kontroli kasacyjnej, z drugiej natomiast podstawy kasacyjne (L.K. Paprzycki, Model kasacji w polskiej procedurze karnej, Pal. 2008, nr 7-8, s. 11, zob. szerzej. Z. Doda, Rewizja nadzwyczajna w polskim procesie karnym, Warszawa 1972, s. 24).

Jak wynika z obowiązujących uregulowań kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie (art. 519 k.p.k.) lub – w przypadku podmiotów kwalifikowanych – każdego prawomocnego orzeczenia sądu kończącego postępowanie (art. 521 § k.p.k.), jedynie z powodu

uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.). Dodatkowe ograniczenia ustawa wiąże z kierunkiem środka zaskarżenia i rodzajem rozstrzygnięcia (art. 523 § 2 i § 3 k.p.k.). Tak określony przedmiot kasacji odpowiada jej istocie i charakterowi prawnemu. Przyjęcie natomiast, że podmioty kwalifikowane nie są związane podstawami kasacji oznacza (pomijając oczywiście kwestię prawomocności orzeczenia) wprowadzenie *sui generis* trójinstancyjnego postępowania i wypacza tym samym jej sens jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, który służy korygowaniu najpoważniejszych błędów wymiaru sprawiedliwości.

Nie znajduje przy tym głębszego uzasadnienia tak istotne różnicowanie przedmiotu kasacji w zależności od tego, kto jest jej autorem. Sama specyfika ustrojowo – organizacyjna podmiotów kwalifikowanych nie wydaje się w tym przypadku argumentem przesądzającym.

Nie można również nie zauważać, że podmioty kwalifikowane mogą być inspirowane przez strony i ich reprezentantów do wnoszenia kasacji w oparciu o podstawy *stricte* odwoławcze, upatrując w tym jeszcze jednej szansy wzruszenia orzeczenia. W konsekwencji proponowane rozwiązanie mogłoby prowadzić do dysfunkcjonalności postępowania kasacyjnego.

V. Odrębnym zagadnieniem, które należy zasygnalizować jest kwestia uzasadnienia projektowanych zmian. Wykazuje ono braki, zwłaszcza jeżeli chodzi o drugą z propozycji. W tym zakresie Projektodawcy ograniczyli się jedynie do stwierdzenia, że wąski zakres kasacji, ograniczony w zasadzie do rażących błędów proceduralnych, uzasadniony wobec stron, nie ma uzasadnienia do kasacji wnoszonych w nadzwyczajnym trybie przez takie organy jak Prokurator Generalny, Rzecznik Praw Obywatelskich czy Rzecznik Praw Dziecka, a także Minister Sprawiedliwości. Te organy interweniują w sprawach sądowych w nadzwyczajnych sytuacjach i zakres ich uprawnień nie powinien być limitowany tak jak dla stron (s. 2 uzasadnienia). Tymczasem uzasadnienie tak istotnej, wręcz modelowej modyfikacji postępowania kasacyjnego wymaga szerszego umotywowania. W doktrynie słusznie wskazuje się na istotną rolę uzasadnienia ustawy i konieczność przytoczenia konkretnych argumentów (zob. np. E. Tkaczyk, Pojęcie i rola „uzasadnienia ustawy” w procesie legislacyjnym, Przegląd Legislacyjny 2010, nr 1, s. 11 i n., J. Wróblewski, Uzasadnienie aktu prawodawczego, PiP 1987, nr 1, s. 22 i n., B. Banaszak,

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, Warszawa 2009, s. 592). Co więcej, z treści art. 34 ust. 2 regulaminu Sejmu RP (uchwała Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. Regulamin Sejmu (t.j. M.P. z 2012 r., poz. 32) jednoznacznie wynika, że uzasadnienie projektu ustawy powinno m.in. wyjaśniać potrzebę i cel wydania ustawy, przedstawiać rzeczywisty stan w dziedzinie, która ma być unormowana, jak również wykazywać różnicę pomiędzy dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym. Wymogi te nie zostały w pełni zrealizowane.

VI. Przypomnieć przy tym należy, że zakres uprawnień podmiotów kwalifikowanych – wbrew temu co twierdzą Projektodawcy – nie jest limitowany „tak jak dla stron” (s. 2 uzasadnienia). Różnice sprowadzają się nie tylko do rodzaju orzeczeń, które podlegają kontroli kasacyjnej, ale także polegają na wyłączeniu, w stosunku do tej grupy skarżących, ograniczeń przewidzianych w art. 523 § 2 i § 3 k.p.k.

VII. Nie jest również do końca jasne z jakich powodów w uzasadnieniu Projektodawcy piszą o uprawnieniu Ministra Sprawiedliwości do „wnoszenia kasacji od prawomocnych wyroków w sprawach karnych” (s. 1 uzasadnienia), skoro *de facto* proponują przyznanie mu możliwości wnoszenia kasacji od każdego prawomocnego orzeczenia sądu kończącego postępowanie (art. 521 § 1 k.p.k.). Nie są to terminy tożsame znaczeniowo (zob. np. uchw. SN z dnia 17 października 1996 r., I KZP 27/96, OSNKW 1997, nr 1-2, poz. 1, post. SN z dnia 21 stycznia 1998 r., II KKN 416/97, OSNKW 1998, nr 3-4, poz. 18, post. SN z dnia 5 lutego 2003 r., V KK 241/02, OSNKW 2003, nr 5-6, poz. 49).